

OM MINDERS MANGLENDE SYNLIGHED

Min indtræden i kvindebevægelsen skete gennem min indtræden i Lesbisk Bevægelse i 1977. Min feminisme er derfor blevet dannet ud fra den lesbiske synsvinkel. Og min lesbiske feminisme har selvfølgelig ændret mit blik for meget og medført, at jeg retter dette blik mod alt, hvad jeg møder. Selv om jeg ikke længere er aktiv i bevægelsen, driver jeg alligevel kvindeskamp, der hvor jeg er. Jeg er blandt andet på universitetet, og mine studier bærer derfor præg af min lesbiske feminisme. Desuden ønsker jeg, at resultatet af studierne skal virke tilbage på kvindeskampen, således at vi ikke tror, at vi hver gang har opfundet den dybe tallerken. Kvindehistorien udgravet med feministiske hænder er for mig også et vigtigt redskab og bidrag til kvindeskampen.

Men her vil jeg slet ikke tale om mit liv i forskningen, men om min kvindeskamp et andet sted, hvor jeg færdes. I de sidste tre år har jeg samtidig med at mit studielån har nået astronomiske højder, tjent penge ved hele sommeren og resten af året to gange ugentligt at arbejde som receptionist på et stort fashionabelt københavnsk hotel. Takket være mine pæne manerer, mit nydelige udseende og mit store sprogkundskab blev jeg fundet værdig til at bestride dette arbejde til mindsteløn. Til gengæld er det også det morsomste lønarbejde, jeg nogensinde har haft.

Mine kolleger er næsten alle kvinder, og de er mellem 20 og 25 år. De er alle forbløffede over, at jeg nu er 32 år, og de mener at give mig en kompliment ved at antage mig for at være jævnaldrende med dem. Det, der først slog mig hos dem, var deres humoristiske sans. Vi taler jo i kvindebevægelsen om kvindehumor, som var det en sjælden skat, og som var det noget vi skulle lære at udvikle. Men disse unge kvinder har alle en underfundig humor, blik for det pudsige og absurde, og deres imiteringstalent er forbløffende.

Over for mine kolleger har jeg fra første dag været åben lesbisk, og det er de faktisk ret kolde i røven overfor. De forholder sig altid til det, de glemmer det ikke, men det interesserer dem ikke synderligt. Kun de kvinder, der selv har kunnet mærke lesbiske følelser, har hviskende spurgt mig til råds. Desuden har jeg været åben feminist, men da intet falder mig

lettere end at missionere, har jeg gjort mig umage for ikke at falde i missionsgrøften. Jeg har ønsket at indgå i arbejdsfællesskabet som en god kollega og ikke villet holde mig udenfor som en vækkelsesprædikant på rundrejse. Jeg holder altså ikke alenlange feministiske foredrag, men min feminisme afspejler sig i det vi taler om. Men vi taler nu ligeså ofte om tøj, gæsterne, strikkeopskrifter, husdyr, make-up, sport, frisurer, mad og ferierejser som om at mænd er dumme og kærligheden svær. Mine kolleger har det tilfælles med mange kvinder, der ikke deltager i kvindebevægelsen, at de uden at vide det, tænker mange af kvindebevægelsens tanker. Deres oplevelser kommer fra hjertet, fordi de ingen teori har at pakke erkendelsen ind i, og derfor heller ingen våben har til at kæmpe kvindeskamp.

Men noget af et kulturchok har det jo været at vikle mig ud af min elskede venindes arme eller ud af min specialeskrivning om kvinders kærlighed til kvinder for at møde på arbejde i den såkaldte virkelige verden. Da benovelsen over alt det nye i hotelbranchen havde lagt sig, begyndte jeg at få øjnene op for det kvindeundertrykkende mønster. Eftersom jeg længe havde levet i den verden, der ikke kaldes virkelig, havde jeg glemt, at resten af verden gik march på stedet, mens vi i kvindebevægelsen nåede mælkevejen med lynets hast. Jeg fik da mit rustne feministiske raseri pudset af, og det var nu ikke særlig pædagogisk som jeg om lidt vil vise. Med udspekuleret venlighed kommer man meget længere. Men det gælder om at have to hjernebaner for ikke at blamere sig, og en dag jeg smuglæste »Sita« af Kate Millet under skranken, stirrede jeg måbende op på den nydelige forretningsmand, der stillede sig foran min skranke. Jeg var så opslugt af læsningen, at jeg rent havde glemt mænds eksistens.

Men mænd findes skam i rigt mål på dette hotel, og de ser ud som om de alle var spyttet ud af den samme fotokopieringsmaskine. De går ens klædt, har ens dokumentmapper og har tilsyneladende også gået på samme charmekursus. Al den puttesovesnak om værelser og nætter fører naturligt mange mænds tanker og tale hen på sex – men lad nu dem hvile.

Blot vil jeg sige, at en lesbisk-feministisk udstråling – selv camoufleret i en klunget uniform – kan få forretningsmænds sjofle tilbud til at smuldre i munden på dem. Så på det punkt skal jeg såmænd ikke klage personligt, men hvad jeg har været vidende til trodser enhver beskrivelse.

Det er ligeledes ubeskriveligt, så usynlige homoseksuelle er – også i hotelbranchen. De forventes åbenbart kun at slå deres folder på homoseksuelle barer og ikke på mondæne hoteller. Jeg har derfor rettet min lesbiske guerillastrategi mod den gængse hotelpraksis, der går ud på altid at tildele to mennesker af samme køn et dobbeltværelse med 2 adskilte senge og ikke et med 1 dobbeltseng. Jeg gør konsekvent det modsatte og har endnu aldrig fået klager derover. Mine kolleger kan ikke forstå, hvordan jeg kan se, at nogle gæster er homoseksuelle. De spekulerer på, om der findes en verdensomspændende signalkode, vi homoseksuelle betjener os af, men de prøver skam at lure mig kunsten efter.

En andel del af strategien mod tvangsheterosexualiteten er at stille heteroseksuelle mænd overfor deres skræk for deres egen homoseksualitet. Hvis en mand telefonisk bestiller et dobbeltværelse, opgiver han altid sit eget navn. Jeg går da ikke ud fra som en selvfølgelig, at han skal dele dette værelse med en kvinde, men spørger: »Er det hr. og fru eller hr. og hr.?« Der bliver en lang pause i den anden ende af røret, og så lyder der en hysterisk latter, som stod han foran en afgrund: »Hr. & FRU selvfølgelig, vi er jo et par ... nå ja, det kan man selvfølgelig osse være som hm hm ...«

Nej, også hotelbranchen er tvangsheterosuel så det vasker sig. Og hotellets julefrokost for alle personalegrupper var så institutionaliseret heterosuel i al sin gyselighed, at jeg efter deltagelsen i en sådan bad til gudinderne om at gøre mig lesbisk i mine næste inkarnationer. Det er også en af heterosexualitetens skændsler jeg her vil beskrive, nemlig fremgangsmåden ved heterosexuelle pars »indcheckning« på hotellet. Også her retter jeg min feministiske guerillastrategi, men tro endelig ikke, at disse heterosexuelle hotelgæster er en særlig type af midaldrende middelklassefolk, som kan sejle deres egen sø. Ganske vist er hotellet som sagt fashionabelt, men disse par er fra 25 år og opefter, og især fra Skandinavien kommer mange unge par, der tydeligvis ikke vælter sig i penge, men som

har fået en særlig billig tur til Nordens Paris. Og tro heller ikke, at de unge opfører sig anderledes end de ældre – de er som overførbilleder af deres forældres generation.

Den eneste forskel der er på heterosexuelle par, er om de kommer fra den vestlige verden eller fra Den tredje Verden. De ægtepar, der kommer fra Langtbortistan er rigere, jo længere væk de kommer fra, og det er derfor kun overklassen fra den verden jeg kan udtale mig om. Men fælles for dem er, at manden hurtigt prajer en af hotellets vagtmestre til at bære og bevogte parrets righoldige bagage, hvorpå hustruen bliver anbragt i lædersofaen og sidder der og oser af sevlbevidsthed. Manden udfylder derefter registreringsblanketten og trækker passet frem fra sin brystlomme.

Heterosexuelle par fra den vestlige verden opfører sig alle ens og *helt* forskelligt fra gæsterne fra Den tredje Verden. Nu skriver Pil Dahlerup ganske vist i sin doktordisputats om det moderne gennembruds kvinder, at da lægevidenskaben i 1800-tallet opdagede det kvindelige æg, faldt patriarkatet i grus, og istedet opstod mandssamfundet. Det er da rigtig nok, at det snarere er som mand end som fader, at mændene har magten, men i hotelbranchen lever patriarkatet i bedste velgående. Det er faderen, der er familiens overhoved, og det er ham der sætter sig i kontakt med myndigheder (= skrankepersonalet). Kvinder og børn følger efter i en umælende flok.

Dette vil jeg nu beskrive gennem den typiske »indcheckningsmåde« for heterosexuelle par fra den vestlige verden. I denne verden er kvinder som bekendt betydeligt mere ligestillet end i den øvrige verden. Det ved vi jo alle, og det er vel nok godt. Men denne ligestilling ytrer sig på den pudsige måde, at kvinden nu bliver ansat som parrets kuli. Deres ankomst til hotellet tager sig derfor således ud: Både manden og kvinden bærer selv kufferterne, og manden bestemmer, at bagagen skal stilles lige inden for hovedindgangen. Her bliver hustruen i træk og kulde sat til at passe på bagagen, mens manden haster hen til skranken. Langt borte fra min plads kan jeg øjne en forfrossen kvinde, der fortabt står ved et læs bagage, med skuldrene oppe om ørerne og håndtasken som et beskyttende skjold foran sine kønsorganer. Hvis parret er i besiddelse af børn, følger disse nysgerrigt med farmand hen til skranken, men hvis børnene er piger i pubertetsalderen eller derover, forbliver de sammen med moderen og indtager samme forkrampede stilling.

Mens mit raseri endnu var i lys lue, råbte jeg altid konen an for at få hende hen til skranken. Her overrakte jeg hende registrationsblanketten uden at værdige manden et blik. Det er en meget dårlig strategi, for man skal ikke øve vold mod folks driftsmønstre, om jeg så må sige. Hun så altid hjælpeløst på mig, og nervøst fnisende skubbede hun blanketten over til sin mand. Nogle gange var hun bare så fortabt, at manden lynhurtigt ragede den til sig, og når jeg sagde: »HOV HOV«, svarede han med smilende selvfølgelighed: »Lad dog hende slippe for det besvær«. Denne elendige registrationsblanket var i mine øjne blevet til et symbol på magt. Mænd tager magten til sig som en selvfølge, og med ligeså stor selvfølge skubber kvinden den fra sig. Derfor er jeg gået væk fra denne strategi, fordi den er for voldsom.

Nu lader jeg altså kvinden stå sin ensomme bagagevagt, og imens ankommer manden til min skranke og siger, at der er bestilt et dobbeltværelse i HANS navn. Han kaster et blik på blanketten, kan ikke rigtigt læse skriften og vender sig derfor om og råber til sin kone: »MINE BRILLER!« (på alle sprog). Hustruen iler da hen til skranken og trækker mandens briller op af SIN håndtaske. Hvis derimod manden endnu har et godt syn, begynder han ihærdigt at udfylde blanketten, og først da han er nået ned til rubrikken med pasnummer, vender han sig og råber til konen: »MIT PAS!« (på alle sprog), hvorpå hun styrter hen til skranken og trækker hans pas op af SIN håndtaske. (Jeg undrer mig efterhånden over, hvad mænd egentlig fylder deres egne lommer med). Konen er således blevet lokket hen til skranken, men holder sig et skridt bagved manden. (I hvilke lande er det nu, at kvinden skal vise ærbødighed ved at gå et skridt bagved manden???)

Manden er endelig blevet færdig med sit vigtige og ansvarsfulde skriveri, og han rækker mig den udfyldte blanket. Og hvad ser jeg så? Jo, tænk engang, manden har udfyldt registrationsblanketten for dobbeltværelset i SIT navn. (Af de tusindvis af heteroseksuelle par, som jeg eller mine kolleger har checket ind, har højst 10 af sig selv skrevet begge fornavn, og det er som oftest amerikanske pensionister. Kun 1 gang har jeg været ude for, at en kvinde i følgeskab med en mand udtrykkeligt bad om at udfylde en blanket i sit eget navn. Men hun var heller ikke gift).

Nu vil jeg ikke trætte min kære læserinde

med beskrivelser af alle de strategier, jeg har taget i anvendelse for at åbne hans øjne for, at han faktisk er i besiddelse af en hustru, som han ovenikøbet skal dele dobbeltværelset med. På et tidspunkt var jeg så rasende over disse mænd, at jeg ville ønske, min kontorstol var et katapultsæde, så jeg kunne eksplodere op i ansigtet på manden og kradse hans øjne ud. Da det jo ikke var tilfældet, blev jeg siddende og eksploderede i stedet noget indædt ondt om, at han måske for en gangs skyld kunne huske på, at han havde en kone. Men det havde den dårlige virkning, at konen stirrede misbilligende på mig, fordi jeg jo ved at kritisere hendes mand, samtidig kritiserede hende og hendes skæbne. Og dette var naturligvis slet ikke hensigten. Desuden ville jeg gerne gøre denne begivenhed til en bevidstgørelse for begge parter.

Jeg har derfor nu udviklet en strategi der går ud på at kaste et blik på blanketten og meget professionelt sige: »Hov, De har jo kun skrevet 1 fornavn, De mangler det andet.« Han skriver da endnu et mandefornavn og ser samtidig imponeret på mig, fordi jeg havde en sjette sans for, at han var blevet døbt med to fornavne. Her udstøder jeg så en lille, tør latter og siger: »Nå, det var nu altså Deres KONES fornavn, jeg mente, hun skal jo osse bo her.« Ved dette sker der altid det samme: manden måber og siger: »Nåh, min KONE! – Skal hun osse stå her – jamen, hvor skal jeg skrive hendes navn??« Dette udbrud går igen på samme sprog: »Min FRU! jasad, aha ...« eller »My WIFE! oh ...« eller »Meine FRAU! ach so ...« eller »Ma FEMME! eh bien ...« og så videre. Nogle mænd ser vredt på mig og siger: »Det plejer jeg da aldrig«, og så svarer jeg altid venligt: »Nej, men nu har De været så heldig at komme til mig.«

Når jeg nævner hustruens tilstedeværelse, sker der altid det bemærkelsesværdige, at hun vokser tre centimeter og sender mig et taknemmeligt, medvidende smil. Manden må således ydmygt bøje sig for denne sammensværgelse og pænt nedprente sin kones fornavn.

Hvis konen ikke har haft lejlighed til at nærme sig skranken, og det derfor ikke er indlysende, at han skal dele dobbeltværelset med en kvinde, træder min strategi mod tvangsheterosexualiteten i aktion. Jeg siger derfor: »De skal osse skrive fornavnet på den person De vil dele værelset med«, og han skynder sig at svare: »Ja, det er jo min kone.« Jeg ser da på ham og siger: »Nåeh, ja hvad ved jeg ...« Og jeg har set mænd krakelere ved tanken om, hvad jeg havde kunnet forestille mig.

Den typiske fremgangsmåde er som her beskrevet, men det er et tema med variationer. Det hænder, at konen febrilsk leder efter mandens ejendele i bunden af sin håndtaske, mens den krakilske mand begynder at overfuse hende. Samtidig forsøger han at hverve mig som forbundsfælle med bemærkninger som: »Dametasker, vorherrebevares!«, for at vi to sammen kan håne den verdensfjerne kone, fordi hun med sit roderi forsinker samfundets effektivitet. Det kommer han naturligvis ikke langt med hos mig, jeg synes, at det er det pinligste pinlige således at være vidne til, at det beskidte linned luftes i alles påsyn. En dag råbte jeg lige ind i hovedet på en sådan opbrusende amerikaner: »DON'T QUARREL!«, og han blev så forbløffet, at han glemte at trække vejret, og konen var nær ved at tabe tasken af angst for følgerne. Men så valgte han at tage det fra den humoristiske side, og nogle dage senere kom han og sagde tak, fordi jeg nu havde hjulpet ham til at få en dejlig ferie. Hver gang han var blevet utålmodig, havde han tænkt på, hvad jeg havde sagt – hvorpå han gav mig en buket blomster.

En anden variation er parret, der samtidig ankommer til min skranke, fordi hustruen er førerhund for sin affældige mand. Med fingeren peger hun på de rubrikker, han skal udfylde, og med tordenrøst brøler hun ind i hans døve øre, hvad han skal skrive. Hun dikterer altid mandens egne data, og at hun, der selv er ved sine sansers fulde brug, måske kunne overtage det ansvarsfulde hverv, falder ingen af parterne ind.

Så er der de ubehagelige tilfælde, hvor manden er så doven eller ligeglad, at han lader sin kone udfylde blanketten. Og gæt engang, hvad der så sker? Når hun har skrevet færdig, skubber hun den hen til manden til underskrift. Her er det så, at jeg siger til hende: »De må skam gerne selv skrive under«, men hun smiler forfjamsket og svarer: »Jamen, nu har jeg jo udfyldt den for min mand«, og så har hun gudhjælpemig skrevet alle hans data! Jeg har haft perioder, hvor jeg osse havde lyst til at stikke HENDE en på hovedet, for det er ikke til at bære at være vidne til, hvordan kvinder SELV glemmer deres egen tilstedeværelse.

Og her er jeg nået frem til historiens pointe. Disse heteroseksuelle ægtehustruer kan ikke se sig selv, for slet ikke at tale om, at deres mænd heller ikke kan få øje på dem. Og en dag bag skranken slog det mig, at jeg var det Marilyn Frye kalder »a woman seer«. Hun har i 1981

i »Sinister Wisdom« nr. 17 skrevet en artikel med titlen »To be and be seen: metaphysical misogyny«. I denne artikel skriver hun, at fordi mænd dominerer verden, bliver kvinder ikke set, de bliver over-set. Og fordi kvinder ikke kan mærke sig blive set, kan de heller ikke se sig selv – endsige se andre kvinder, for kvinder er u-synlige. Lesbiske bliver mildest talt heller ikke set i den officielle kultur, men har istedet skabt en egen lesbisk kultur, hvor udelukkende kvinder er synlige. Lesbiske har derfor tilegnet sig evnen til at se kvinder, og til at se sig selv. Jeg har mødt heteroseksuelle feminister, der også har denne evne. Når derfor en kvinde-seer ser en anden kvinde, opdager denne kvinde, at hun kan ses, at hun er synlig. Desuden opdager hun, at kvinder kan se, og det går op for hende, at hun også selv kan komme til at se.

Dette er faktisk, hvad der sker i et lille glimt, når jeg foretager min guerillakrig mod kvinders usynlighed. Ved min fastholdelse af, at manden SKAL skrive sin hustrus navn, opdager ikke blot han, at hans kone bliver synlig for ham selv. Men hvad der er mere vigtigt, konen opdager, at hun bliver set, at hun er synlig, om ikke andet så umiddelbar synlig for mig, og hun opdager måske, hvis Marilyn Frye forhåbentligt har ret, at hun selv kan se, både sig selv og andre kvinder.

Jeg fortsætter min strategi med at give hende sit eget nøglekort. Den nye teknologi har også nået hotelbranchen, og vi arbejder derfor med EDB-skærme. Når jeg har indkodet begges navne på en linje, udspytter en printer 1 nøglekort – et kort med navn og værelsesnummer på, som gæsterne skal vise, for at få deres nøgle. Men dataløserne må tro, at heteroseksuelle par er gået i symbiose, og at 1 kort derfor er nok til dem. Jeg går altså straks ind i et andet program og får et ekstra kort ud på printeren. Kvinden vokser atter nogle centimeter, når hun får sit eget kort, hvor hendes navn også står.

I begyndelsen lagde jeg kortene på skranken, men inden kvinden kunne få hånden frem, havde manden skovlet begge kort ned i lommen, og jeg måtte tvinge ham til at aflevere. Det var ydmygende for alle parter, og jeg sørger derfor nu for at give hende kortet i hånden. Og i de tilfælde, hvor manden kan huske sit pasnummer udenad, og konen derfor ikke har haft lejlighed til at nærme sig, vifter jeg med kortet for at lokke hende hen til skranken.

Hvis der er børn over 7 år, opfordrer jeg faderen til at skrive deres navne på blanketten, hvorefter jeg også indkoder dem. Derefter kører jeg et særligt nøglekort til børnene, og deres stolthed kender naturligvis ingen grænser. Pudsigt nok synes faderen som oftest, at det er et rørende syn, når barnet får sit eget nøglekort tildelt, hvorimod han betragter konens nøglekort som en tilskyndelse til oprør.

For en udenforstående kan denne omstændelige strategi tage sig noget overdrevet og forskruet ud, men for mig er kampen om registreringsblanketten og retten til eget nøglekort blevet til et symbol på kvindeundertrykkelsen. For min egen anstændigheds skyld må jeg fortsætte. Jeg har haft trætte perioder, hvor jeg ikke orkede at stable dette cirkus på benene, og hvor jeg tænkte, at heteroerne kunne få lov til at stege i deres eget fedt, hvad rager det mig. Men så har jeg altid følt mig som patriarkatets håndlanger. Evnen til at se forpligter.

Nu er denne synliggørelse adskillige gange om dagen jo ikke det helt store samfundsomvæltende bidrag til kvindekampen. Men jeg vil dog tro på, at det nytter noget. Jeg vil være overbevist om, at denne oplevelse får følger for de kvindelige gæster – og for mine kolleger. Mange af dem har bemærket min guerillastrategi, og selv om de ikke følger den så nøje som jeg selv, så er det dog gået op for dem, at det er påfaldende så selvfølgelig, manden griber blanketten. Nogle går endda så vidt at synes, at dette er uretfærdigt.

Det siges ude i byen, at kvindebevægelsen er død, og at kvindekampen er blevet overflødig. Men jeg ved ikke, hvem man forestiller sig, at kvindekampen skulle være blevet overflødig for. Hotelgæster og -personale kan det så sandelig ikke være, de opfører sig jo alle, som var den aldrig blevet opfundet.

Og her er jeg fremme ved min anden pointe. For at bruge terminologien fra den standende vold-porno-video-debat, så synes jeg, at det er forfærdeligt, at den unge generation skal vokse op med et så forvaklet syn på kvinder. Dagligt bliver vi bombarderet med eksempler på kvinders usynlighed, og bombardementet er så selvfølgelig, at ingen sætter spørgsmålstegn ved det. Desværre kan vi heller ikke bringe denne usynliggørelse op i Folketinget og kræve et forbud mod den. Men hvis jeg skal sige min mening om, hvad der er skadeligt for de unge at se på, så er det ikke obscure film, der sætter et voldeligt focus på kvinder, og som man skal lede med lys og lygte for at komme

til at se. Nej, det er snarere dette at være et blindt vidne til den vedvarende usynliggørelse af kvinder, som sker med hele patriarkatets velsignelse. Dag ud og dag ind mødes kvindeligt hotelpersonale af heteroseksuelle ægtepar, hvor kun den mandlige part gør sig selv synlig, med det til følge, at personalet heller ikke værdiger den kvindelige part et blik.

Det er kvindebevægelsen jeg skal takke for, at kvinders usynlighed nu står for mig blinkende i neon. Hvad jeg her har beskrevet, er blot en lille del af det, som kvindebevægelsen har lært mig. Men jeg har foretrukket at skrive om, hvor fordrejet verden tager sig ud, når jeg forlader min kvindeverden og går ud i arbejdslivet. Som det er fremgået, begyndte jeg med at være rasende, men jeg har nu erkendt min begrænsning og må arbejde ud fra den.

Om min egen udvikling i kvindebevægelsen vil jeg sige, at da min feministiske vækkelse i sin tid var blevet fordøjet til en selvfølge, vågnede jeg op og så, at alt var ved det gamle, samtidig med at kvindebevægelsen slet ikke var ved det gamle. Det blev jeg faktisk deprimeret over i lang tid, men nu er det gået op for mig, at jeg – og kvindebevægelsen – ikke kan frelse hele verden, og vi kan heller ikke bære hele verdens uretfærdighed på vores skuldre. Jeg vil stadig give mit bidrag til kvindekampen i form af skriveriet og billedarbejde, som når ud til mange kvinder. Men personligt kan jeg ikke være frelseren. Jeg har derfor slået mig til tåls med, at vi hver især som feminister virker stærkt ved eksemplets magt, og at vores feministiske praksis i sig selv virker som en bevidstgørelse.

Jeg kender så udmærket den utålmodighed, der griber den nys-omvendte, men det er manglende respekt for andre kvinder og deres vilkår at ville omvende dem med et snuptag. Jeg må derfor tage udgangspunkt i, hvor kvinder er, og hvor meget det end urther og smerter mig, så er mange kvinder faktisk bundet i et traditionelt heteroseksuelt forhold. Og det er kun ud fra disse betingelser, at jeg kan gøre dem synlige for sig selv.

Gennem mit hotelarbejde har jeg ikke skaffet amazoner til kvindekampen, men jeg har med min selvfølgelige feminisme åbnet øjnene på klem på utallige kvindelige hotelgæster og på mine kolleger. Og jeg er overbevist om, at hvis vi lægger bort omvendelsesiveren og blot ER feminismen, vil kvindefrigørelsen fortsat brede sig som ringe i vandet.